

En als straks, in strijd met het advies der betreffende commissie, bij een wettelijke regeling der ziektebehandeling de vrije artskenus niet in de wet mocht worden vastgelegd, dan kunnen zij, die een andere groepeerling der ziekenfondsen willen misbruiken tot naasting van anderer praktijk, zich beroepen op de propaganda van coll. TJEENK WILLINK c.s. voor de overtreding onzer Maatschappijwetten, mede door henzelfen in het leven geroepen *voor anderen*, die, naar ik vrees, zich dan niet veel er aan zullen storen, als dit dan eens in *hun* kraam zal te pas komen.

De taak van het hoofdbestuur onzer Maatschappij is werkelijk niet gemakkelijk!
Amsterdam, 29 Juni 1920.

H. D. DE HAAS.

DOOD DOOR SCHULD?

Met belangstelling las ik het artikel onder bovenstaanden titel van collega HONIG in het vorig nummer van dit *Tijdschrift*. Wat hij op bldz. 2389 schrijft omtrent de taak, die voor den Ned. Bond tot bescherming van zuigelingen is weggelegd, brengt er mij, als secretaris van dien Bond toe, hier mede te deelen, dat de Bond volgens zijn statuten zijn doel tracht te bereiken o.a. door oprichting van afdelingen, die zich daadwerkelijk met zuigelingenbescherming bezig houden. In den loop der jaren zijn dan ook reeds verscheidene afdelingen en plaatselijke vereenigingen door of met medewerking van den Bond opgericht. Dat dit aantal niet grooter is, moet daaraan worden toegeschreven, dat de belangstelling in de zuigelingenbescherming nog veel te wenschen overlaat en de Bond niet over de middelen beschikt om plaatselijke vereenigingen geldelijk te kunnen steunen. Afdoende verbetering hierin kan slechts verkregen worden door hulp van de regeering, in den trant, zooals die bij de tuberculosebestrijding verkregen is. In een algemeene vergadering van den Bond, voor ruim twee jaren gehouden, gaf ik beschouwingen ten beste over een organisatie der zuigelingenbescherming voor ons geheele land met staats hulp. In dat ontwerp nam ik ook de contrôle der zuigelingen ten plattelande door huisbezoeksters op, onder welke ik, evenals collega HONIG wenscht, een plaats toekende aan goed opgeleide vroedvrouwen. Het vorig jaar heeft de Bond zich reeds tot de regeering gewend met het verzoek gelden beschikbaar te willen stellen voor een daadwerkelijke zuigelingenbescherming, waarop toen een voorloopige afwijzende beschikking werd ontvangen. Dit jaar werd het verzoek herhaald. Inmiddels hebben wij op bldz. 2182 van dit *Tijdschrift* het verblijdend bericht kunnen lezen, dat de minister van arbeid o. m. een bedrag van f 20000.— heeft aangevraagd voor de zuigelingenbescherming. Voor belangstellenden stel ik gaarne mijn organisatie-ontwerp ter lezing beschikbaar.

Utrecht, 27 Juni 1920.

J. H. G. CARSTENS.

VROEDVROUW EN ARTS.

„De normale verloskundige praktijk behoort bij de vroedvrouw” zegt collega HONIG dr. VAN EDEN na. Dit mag gelden voor Zevenaar en voor vele andere gemeenten, doch in het algemeen zou ik die stelling toch niet willen onderschrijven. Ik kan slechts oordeelen over de verloskundige hulp, zooals deze in Amsterdam, door artsen en door vroedvrouwen verstrekt wordt. Ik ken hier natuurlijk zeer vele artsen en een groot aantal vroedvrouwen. En nu is mijn indruk deze, dat de vrouwen, die door de vroedvrouwen geholpen worden, hier in Amsterdam in het algemeen er niet zoo goed aan toe zijn, als zij, die hun hulp zoeken bij een arts. Sterker nog, bij de zwangeren onder mijn ziekenfondspatiënten, die in den regel de hulp van de vroedvrouw inroepen, komen ziektoestanden tijdens zwangerschap en kraambed voor, zooals ik die nooit zie in de particuliere praktijk. Er zijn heden ten dage in Amsterdam vroedvrouwen, die *als regel nooit* de urine van de aan haar toevertrouwde zwangeren onderzoeken. De bezoeken na de bevalling worden herhaaldelijk beperkt tot 3 à 4 gedurende den tijd van het kraambed; dezer dagen vernam ik van een patiënte, die geholpen was door een vroedvrouw, haar toegewezen vanwege de gemeente, dat deze, na de bevalling niet meer teruggekomen was, wegens te drukke bezigheden. Als het noodig was